

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 647/2023-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 3K/5/2014 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznal mu primerané finančné zadostučinenie 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a Obchodného vestníka vyplýva, že na návrh veriteľa okresný súd uznesením z 22. decembra 2014, publikovaným 31. decembra 2014 v Obchodnom vestníku č. 248/2014, podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v danom čase vyhlásil konkurz na majetok sťažovateľa (dlžníka) a ustanovil správcu konkurznej podstaty. Súčasne s vyhlásením konkurzu zaviazal správcu konkurznej podstaty predkladať každý štvrtý rok podrobné správy o priebehu konkurzu.

3. Dňa 27. februára 2023 správca konkurznej podstaty doručil okresnému súdu návrh na zrušenie konkurzu, na základe ktorého bol uznesením z 10. marca 2023, právoplatným 4. apríla 2023, konkurz na majetok sťažovateľa zrušený.

4. Vzhľadom na tvrdenú nečinnosť súdu sťažovateľ podal 28. decembra 2022 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy, ktorá bola vybavená oznámením z 23. januára 2023 so záverom, že je plne neopodstatnená, pretože súd aj správca musia nevyhnutne vyčkať na rozhodnutie ústavného súdu o podanej ústavnej sťažnosti správcu konkurznej podstaty.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti postupu okresného súdu sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta zbytočné prietahy v napadnutom konkurznom konaní, keďže takmer deväť rokov od jeho vyhlásenia nie je konkurz právoplatne ukončený, resp. zrušený (ku dňu podania sťažnosti, pozn.). Tento stav, ktorý trvá neprimerane a zbytočne dlho, považuje za neúnosný a, keďže ide o tzv. starý konkurz, nemôže sa ani oddlžiť. Podľa jeho názoru okresný súd rezignoval na svoje postavenie štátneho orgánu a materiálne nevykonal dohľad nad činnosťou správcu, čím mu svojím nekonaním a pasívnym prístupom spôsobil značnú ujmu. Zdlhavé vedenie konkurzného konania považuje za šikanózne a racionálne neodôvodniteľné. Podľa jeho tvrdenia sa vo veci vôbec nekoná a správca podáva iba čisto formálne správy. Podotýka, že právna neistota, v ktorej sa v dôsledku nekonania súdu nachádza, ho vystavuje stavu finančnej núdze, čo negatívne ovplyvňuje nielen jeho ekonomickú, ale aj rodinnú situáciu.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Ústavný súd vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti považoval v súlade s § 56 ods. 6 časťou vety za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) za vhodné požiadať okresný súd o vyjadrenie sa k jej obsahu. Okresný súd vo svojom vyjadrení zdôraznil, že v predmetnom konkurze nemal súd postavenie tzv. príslušného orgánu oprávneného udeľovať správcovi záväzné pokyny na speňažovanie majetku. Príslušným orgánom bol oddelený veriteľ (██████████), čo sa týka majetku zapísaného v jeho oddelenej podstate, a zástupca veriteľov (██████████), čo sa týka majetku zapísaného vo všeobecnej podstate. Podpredseda okresného súdu ďalej poukázal na tú skutočnosť, že žiaden z veriteľov, sťažovateľ ako úpadca ani žiadna tretia osoba nedoručila v priebehu konkurzu konkurznému súdu akúkoľvek sťažnosť či podanie, ktorého obsahom by boli námietky proti postupu či nečinnosti správcu, okrem sťažnosti sťažovateľa podanej predsedovi súdu v samom závere konkurzu v decembri 2022. Aj vzhľadom na uvedené je potrebné podľa názoru okresného súdu sťažnosť považovať za nedôvodnú, a preto navrhol odmietnuť ju ako zjavne neopodstatnenú.

6.1. K priebehu konkurzu okresný súd uviedol: „V priebehu roka 2015 správca okrem zisťovania pohľadávok, vyhotovenia súpisu konkurznej podstaty speňažil nehnuteľný majetok zapísaný do oddelenej podstaty veriteľa ██████████ (dražba 3.12.2015). V priebehu

roka 2016 správca vykonal tri kolá dražby nehnuteľností v [REDAKOVANÉ]. Správca tiež po doplnení a oprave súpisu konkurznej podstaty pristúpil k speňažovaniu nehnuteľností v [REDAKOVANÉ] v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľa, kde najskôr spoluvlastník nehnuteľností odmietol využitie svojho predkupného práva. Následne správca zabezpečil ocenenie spoluvlastníckeho podielu sťažovateľa. Na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] došlo k zápisu poznámky o začatí konania o určenie vlastníckeho práva vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8 C 199/2016 (žaloba podaná dňa 19.8.2016). V dôsledku toho zapísal správca k nehnuteľnostiam v súpise konkurznej podstaty spornú poznámku v prospech [REDAKOVANÉ].

[REDAKOVANÉ]. Výzvou zo dňa 6.7.2017 vyzval správca p. [REDAKOVANÉ] na uvedenie dôvodov na vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty. Dňa 30.11.2017 bola p. [REDAKOVANÉ] podaná na Okresný súd Žilina vylučovacia žaloba, ktorá v zmysle § 78 ods. 6 ZKR vytvorila prekážku pre speňažovanie. Žaloba bola zamietnutá rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 19 Cbi 12/2017-173 zo dňa 16.7.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 CoKR 30/2019 z 20.mája 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.5.2020. Po odpadnutí zákonnej prekážky speňažovania správca opätovne pristúpil k speňažovaniu nehnuteľností v [REDAKOVANÉ] (ponuka podielovému spoluvlastníkovi, pričom časť nehnuteľností bola týmto spôsobom speňažená v septembri 2020), pričom vykonal dve kolá dražby s tým, že úspešná bola dražba dňa 6.8.2021. V októbri 2021 správca dodatočne zistil ďalší hnutelný majetok úpadcu, o ktorý dňa 7.10.2021 doplnil súpis konkurznej podstaty (Obchodný vestník č. 193/2021), ktorý následne speňažil kúpnu zmluvou zo dňa 7.12.2021. V Obchodnom vestníku č. 29/2022 z 25.2.2022 bol zverejnený návrh konečného rozvrhu výťažku. Dňa 27.4.2022 podal správca Okresnému súdu Žilina návrh na zrušenie konkurzu po splnení končeného rozvrhu výťažku. Uznesením č. k. 3 K 5/2014-589 z 9. augusta 2022 súd návrh zamietol z dôvodu nesprávnej aplikácie prechodného ustanovenia § 206c ods. 1 ZKR správcom pri vyhotovovaní rozvrhu. Proti uzneseniu podal správca ústavnú sťažnosť, ktorú Ústavný súd SR uznesením č. k. I. ÚS 10/2023-20 z 10.1.2023 odmietol. Dňa 27.2.2023 správca opätovne navrhol zrušenie konkurzu, na základe ktorého súd uznesením č. k. 3 K 5/2014-680 z 10.3.2023 konkurz zrušil.“

6.2. Ďalej okresný súd zdôraznil, že 9. júna 2022 podal sťažovateľ návrh na povolenie oddĺženia, ktorý je vedený pod sp. zn. 2 NcKR 2/2022. K návrhu sa vyjadril správca, ktorý okrem iného uviedol, že „dlžník maril ďalší priebeh konkurzu a najmä oddľoval jeho ukončenie“. Poukázal aj na to, že komunikácia so sťažovateľom ako dlžníkom bola sťažená v dôsledku zmeny adresy, ktorú správcovi oznámila tretia osoba, nie sťažovateľ.

6.3. V závere okresný súd zhrnul dôvody, pre ktoré považuje ústavnú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú: „1. konkurzné konanie je toho času už právoplatne skončené; 2. speňažovaniu v konkurze bránila v rokoch 2017 až 2020 zákonná prekážka v podobe vylučovacej žaloby (podanou osobou, ktorá má rovnaké bydlisko ako v súčasnosti sťažovateľ a ktorej rodné priezvisko evokuje, že ide zrejme o sestru sťažovateľa); 3. z vyjadrenia správcu vyplýva, že sťažovateľ si v priebehu konkurzu nemal plniť svoje povinnosti a zdržať priebeh konkurzu; 4. záväzné pokyny v konkurze neukladal súd, ale zástupca veriteľov, pričom žiaden z veriteľov nesignalizoval, že by v konkurze vznikali akékoľvek prietahy; 5. správca si plnil svoju súdom uloženú povinnosť predkladať súdu pravidelné správy, z ktorých nevyplývajú prietahy v konaní. Súd má v zmysle § 41 a 42 ZKR v znení účinnom do 16.7.2022 len dve oprávnenia voči správcovi, a to požadovať od správcu správy alebo správcu odvolať z funkcie. Keďže správca povinnosť uloženú súdom podávať pravidelné správy plnil a súd nenašiel v činnosti správcu pochybenia, nemal preto dôvod voči nemu uplatniť druhý

spôsob dohľadu v podobe jeho odvolania z funkcie; 6. skutočnosť, že súd v auguste 2022 zamietol návrh správcu na zrušenie konkurzu, bola v konečnom dôsledku v záujme veriteľov, keďže v dôsledku aplikácie právneho názoru Okresného súdu Žilina a Ústavného súdu SR došlo k zvýšeniu miery uspokojenia veriteľov, keď 10.1.2023 správca dodatočne rozvrhol medzi veriteľov sumu 3.360 eur (Obchodný vestník č. 33/2023 zo 16.2.2023). Rozdielny právny názor súdu a správcu nemôže byť podľa názoru Okresného súdu dôvodom na odvolanie správcu z jeho funkcie; 7. podanie sťažnosti na prietahy v konaní sťažovateľom predsedovi okresného súdu v decembri 2022 možno hodnotiť ako účelové s cieľom splniť podmienky pre podanie ústavnej sťažnosti – sťažnosť na prietahy bola podaná až v úplnom závere konkurzného konania; hoci sťažovateľ deklaroval v sťažnosti predsedovi súdu, že mu neskončené konkurzné konanie bráni sa oddlžiť, samotný návrh na povolenie oddlženia podal len 6 mesiacov pred podaním sťažnosti 9.6.2022.“

III.2. Replika sťažovateľa:

7. Sťažovateľ v replike na vyjadrenie okresného súdu prejavil nesúhlas s jeho tvrdeniami a argumentáciou. Okresný súd podľa jeho názoru bagatelizujúco presúva zodpovednosť za stav konkurzného konania na jeho náročnosť a na osobu správcu konkurznej podstaty. Tvrdí, že vedenie konkurzu na majetok fyzickej osoby – nepodnikateľa v trvaní takmer deviatich rokov už samo osebe indikuje prietahy. Zdôrazňuje, že aj s ohľadom na to, že pri starých konkurzoch oddlženie pri vyhlásení konkurzu nenastáva, mal súd brať zreteľ na záujmy a osobu úpadcu ako fyzickej osoby. Je presvedčený, že faktická zložitosť veci, ako ani nutnosť vyriešiť niektoré otázky vo vyvolaných súdnych konaniach samy osebe nezapríčinili až také dlhé vedenie konkurzu. Na druhej strane argumentuje, že predmetný konkurz nebol kvantitatívne, skutkovo a ani právne náročný či neobvyklý, ale išlo o štandardnú rozhodovaciu prax súdov. Pokiaľ ide o jeho správanie v priebehu konania, priznáva, že komunikácia s ním bola sťažnejšia, čo bolo spôsobené zrušením trvalého pobytu a doručovaním zásielok na adresu [REDAKOVANÉ], resp. inú doručovaciu adresu, čo však, ako tvrdí, správca nevyužil.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom tvrdené porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v napadnutom konkurznom konaní.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote,

preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa jej práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97 a I. ÚS 10/98). Prietahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci. Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach (rozsudok ESĽP vo veci H. proti Francúzsku z 24. 10. 1989, rozsudok ESĽP vo veci Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994 a rozsudok ESĽP vo veci Scordino proti Taliansku č. 1 z 29. 3. 2006) viackrát vyzdvihol dôležitosť správy súdnictva bez prietáhov, ktoré môžu ohroziť jeho účinnosť a dôveryhodnosť.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

13. Záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná, možno formulovať vždy s ohľadom na faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o prietahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú prietahy spôsobené výlučne konaním účastníka, prípadne ak ide o vec, keď dĺžka konania zodpovedá jeho zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania istú dobu spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná. Z uvedených východísk vychádzal ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

14. Ústavný súd už konštatoval (napr. I. ÚS 70/98, III. ÚS 199/02), že ústava nevyníma z povinnosti všeobecných súdov konať bez zbytočných prietáhov žiadne konanie, v ktorom sa poskytuje súdna ochrana právam fyzických osôb alebo právnických osôb. Konkurzné konanie je osobitným druhom súdneho konania. Vzhľadom na jeho predmet, špecifickú skutkovú a právnu povahu ho možno považovať za konanie zložité, čo napokon konštatoval aj okresný súd. Ústavný súd tiež považuje za potrebné uviesť, že konkurzné konanie nie je možné považovať za štandardné súdne konanie, a to z hľadiska odlišného plynutia zákonných lehôt, počtu subjektov uplatňujúcich svoje pohľadávky, postupu pri speňažovaní majetku úpadcu a uplatňovaní pohľadávok úpadcu.

Mnohokrát priebeh konkurzného konania vyvoláva vznik ďalších súdnych konaní, čo má vplyv na samotnú dĺžku trvania konkurzného konania. Konkurzné konanie je z pohľadu právnej úpravy časovo a fakticky náročný proces, ktorého účelom je uspokojenie pohľadávok veriteľov z majetku dlžníka, úpadcu, ktorý podlieha konkurzu, alebo aj z majetku iných osôb, ak ich majetok podľa právnej úpravy podlieha konkurzu, a preto pri posudzovaní vzniku prietáhov v konkurznom konaní je potrebné prihliadať na už uvedené odlišnosti konkurzného konania oproti štandardnému občianskoprávnemu konaniu (m. m. I. ÚS 428/2013).

15. Správca nie je v konkurznom konaní v pozícii účastníka konania, ale je len osobou na konaní zúčastnenou (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Obo 109/2001), pričom pri výkone svojej funkcie je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

16. Miera a povaha zodpovednosti všeobecného (konkurzného) súdu za postup správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní je daná rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k tomuto subjektu konkurzného konania priznáva. V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu možno hovoriť o prietáhoch v konkurznom konaní vtedy, ak súd vôbec nevyužije vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty tie prostriedky, ktorých účelom je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, prípadne ak k ich použitiu siahne až vtedy, keď je ich účinok na dosiahnutie tohto účelu minimalizovaný alebo vylúčený (m. m. I. ÚS 57/97, III. ÚS 199/02).

17. Úlohou ústavného súdu nie je určovať namiesto konkurzného súdu optimálny postup v danej veci, ale posúdiť, či ním prijaté opatrenia a zvolený postup sú vzhľadom na okolnosti daného prípadu akceptovateľné z pohľadu ústavou garantovaného práva na konanie bez zbytočných prietáhov, teda či postup konkurzného súdu nebol v tomto smere zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 99/02).

18. Vo veci, v ktorej sa o ústavnú ochranu uchádza sťažovateľ, je potrebné najskôr poukázať na skutkovú zložitnosť napadnutého konania. Speňaženie majetku konkurznej podstaty charakterizuje početnosť úkonov okresného súdu, ako aj správcu v súvislosti so speňažovaním podstaty. Napadnuté konanie výrazne spomalilo viaceré súdne spory súvisiace s predmetným konkurzným konaním. Bez ich právoplatného ukončenia vo všeobecnosti nie je možné uskutočniť speňaženie majetku a ukončiť konkurz. Za obdobie, o ktoré sa predĺžilo konkurzné konanie v dôsledku paralelného vedenia týchto súdnych sporov, nemôže niest' okresný súd zodpovednosť, keďže na ich priebeh nemal žiaden dosah.

19. Pokiaľ ide o argumentáciu v replike, sťažovateľ iba prejavil nesúhlas s obsahom vyjadrenia okresného súdu a žiadnym relevantným spôsobom nevyvrátil ním opísaný priebeh a stav konania, a tento popis ústavný súd považoval za dostatočný podklad na svoje rozhodnutie.

20. Ústavný súd si je vedomý, že dĺžka napadnutého konkurzného konania sa javí byť neprimerane dlhá. Napriek trvaniu konania celkovo vyše osem rokov (december 2014 až marec 2023), čo by už samo osebe mohlo byť považované za signál, že v konaní dochádza k prietáhom, v okolnostiach danej veci to ústavný súd nepovažuje za ústavne neudržateľné. Predovšetkým treba uviesť, že celková dĺžka napadnutého konania nie je dôsledkom nedostatočného výkonu dohľadu okresného súdu nad činnosťou správcu konkurznej podstaty či nedostatočného prijímania

adekvátnych opatrení, ako to tvrdí sťažovateľ, ale najmä dôsledkom prirodzeného procesu, ktorým konkurzné konanie prechádza na účel usporiadania majetkových pomerov úpadcu (čo si vzhľadom na paralelne vznikajúce súdne spory vyžaduje dlhší čas než v iných súdnych konaniach), a to všetko s cieľom dosiahnuť uspokojenie čo najväčšieho počtu veriteľov, ku ktorému postup okresného súdu smeruje.

21. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01).

22. V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

23. Po zhodnotení uvedených skutočností, ako aj s ohľadom na fakt, že vec sťažovateľa bola právoplatne ukončená v krátkom čase po podaní ústavnej sťažnosti, ústavný súd uzatvára, že nezistil dôvody, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom namietaného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konkurznom konaní, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 29. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu